

SONJA VESELINOVIĆ

*

egész éjjel szólongatott a tetőről a hátborzongató szél az elfeledett patkányok hangján, miknek élete pont olyannyira lényeges, mint az én életem / pont annyira lényegtelen, mint az én életem. Próbáltam válaszolni neki, de hiába, a szám teli volt sárral és a lábaim a sárba húztak és csak vártam a napra, hogy megszáritsa a sarat bennem, hogy millió darabra törjek, de ne a szél, mekkora segítség ő nekem! Ő meg csak vonyított, pont mintha valakinek szüksége lett volna rá, lármázott bordákkal a tető cserepein, míg egy koszos macska kedvesen arra nem figyelmeztette, hogy az ő területén van és hogy, na itt van, itt kell lejátszania az esti mérkőzést két felbőszült hím között, akiket egész héten az ő szaga csalogatott ide. A szél rendkívül felvidult, leült a közönség közé, elengedte farkát, a cserepek között, egyenesen a fejemig. És mit mondhatnék? Jobb lenne, ha minden azonnal ledőlne erre a sáros fejre! Miért jöttél újra, barátnóm: álmatlanságom, miért kell színlelnem azt, hogy szeretlek? Miért ne – cseréppel a fejen? Vonszoló magam a sárban, hallom a macskakarmokat, érzem a bíró bűzét, a közönség egyszerre lélegzik, mint az átkozott szél és ismét – vonzoló magam a sárban... Hát álom ez? Mi ebben az álom? Nem tudok felmászni a tetőre, hogy leellenőrizzem. Pedig szeretném. Ez nem normális, tehát álmodom. Fel fogok ébredni ebből a furcsaságból. De ha felébredek, egy sokkal sötétebb, homályosabb helyen – honnan fogom tudni, hol hagytam az álmatlanságomat? Úgy tűnik, ismét hallom a patkányokat, ó, ezek a patkányok, amiket oly sokszor megénekeltek! Ha alkalom adtán, majd felfűzik magukat egyiket a másikra, összekötik a farkaikat, talán ki tudnának húzni ebből a seholsincs létből. Ez mind a te hibád, barátnóm, épp ha belegondolok, hogy nem vagy, még álomban is nevetsz, mert ez az álom nehezebb az óvástól, mert mélyebb a felejtéstől és ha nem sikerül összegyűjtenem az erőmet, hogy pislogni tudjak – a rossz kandúr fog nyerni, nem fognak bosszút állni a hamis haldoklók és ... ismét itt vagyok, kísértetiesen, mintha megfogtatnál, az éjszaka rétegeiben, melyekbe senki valódi nem megy le, mert bármit megérthetne. Jó leszek, jó leszek, itt van, fogom a pálcát és engedelmesen piszkálom le a sarat a bokáimról és még engedelmesebben köpöm ki ezt a számból, nem okoskodok, látod, minden rendben. A szél meg fog szökni, a macskák meg fognak szökni, és tőled, vajon megszökhettek-e majd valaha, drága barátnóm?

*

Sonnenblume, sanftgeneigte,
 megszilárdítva a visszatükröződésben vagy a hallucinációban lebegtetve a távoli
 tüzek áldozatainak diákját
 a tömeg megsült a látóhatárnál és a jelmondatnál
 ritmus nélkül ritmus nélkül ritmus nélkül
 ritmus nélkül sehová vissza sem fordítani a fejet
 mit ér a nap napraforgó nélkül
 és a fej a fej hálózata nélkül
 nyaka van a hegedűnek (csípője is van), a gitárnak és
 a nagydobnak is van és semmit sem érnek a feje búbjáig
 még csak – a fejet megtölteni napraforgó maggal és
 csörögni
 csörögni, a magvak meg szétszóródnak a testen
 csörögni teljes lényeddel
 mint a szerelem szolgája aki a saját csengő bilincseibe szerelmes megfélemlítve
 elérni saját körbéli nememet belépni a villanyozott verssorba jól gondolni jól
 gondolni jól
 gondolni meleg közösségben dallammal mely kiüresíti a fejeket és újra feltölti majd
 napraforgó-
 maggal, hogy felfedje saját útját milyen szép is reggeli meztelen fej lenni és illatozó
 annyira szánalmas
 az esti fej mint a meztelencsiga, mindenre nyelvét öltögeti
 utálatos
 nyomokkal ha kitartom az ismétléseket – meztelen, meztelen, meztelen – akarja-e
 valaki könnyű fejét tovább dobni abba az irányba ettől tudatában lenni az
 anyagnak: a váll csúcsai, a derék és combok drága spatulái, átható izmok és a
 csontok csokra minden erőnkkel rohanni a szöveg-testbe és ütni ütni ütni amíg
 spriccelni nem kezd a piros betű
 Über Sonjas weißes Leben.

TERÉK ANNA fordításai